

κύκλου τῆς Λαρίσσης ἢ τῆς πατρίδος Σιάτιστας, ὡς ἐπέ-
τα αὐτὴ ἀπὸ βουνοῦ εἰς βουνὸν καὶ ἀπὸ ῥάχης σὲ ῥάχην.
Ἀλλὰ παραμερίσατε τὴν ἱστορίαν, τὴν δόξαν, τὴν λάμ-
ψιν, καὶ ὑπὸ τὸ λευκὸν φῶς τοῦ σπουδαστηρίου σας πα-
ραβάλετε τὰς δύο Παρθένας. Ποῖον μεγάλον χάσμα τὰς
χωρίζει; Πτωχὴ χωρὶς ἡ Ἰωάννα· πτωχὴ καὶ ἡ Περι-
στέρα. Ἀγράμματος καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη. **Ψυχὴ καὶ**
σῶματι λέγουν διὰ τὴν πρώτην ἦτο προωρισμένη νὰ
μεῖνῃ παιδί· ἡ Περιστέρα· ἔλεγεν ὅτι τώρα μόλις ἐ-
νοήσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς γιὰ γυναῖκα. Ὡστε ἂν τὰς στρα-
τιωτικὰς δυνάμεις τῆς Λαρίσσης ἀντὶ τοῦ Γρίβα τὰς διώ-
κει ὁ Μακράκης, καὶ ἡ Περιστέρα, ὡς ἡ Ἰωάννα ἐκαίετο
ὡς μάγισσα, θὰ ἦτο καὶ αὐτὴ καὶ θάμενε παιδί. Ὁ πα-
τήρ τῆς Ἰωάννας τὴν ἠπειλεῖ ὅτι θὰ τὴν ἐπνίγῃ μὲ τὰς
ἰδίας του χεῖρας, παρὰ νὰ τὴν βλέπῃ μαζὶ μὲ στρατιω-
τικούς· ἡ θεία τῆς Περιστέρας, ἐὰν ἦτο δυνατωτέρα, θὰ
τὴν ἐστραγγάλιζε, παρὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ κορίτσι πρᾶγμα
νὰ βγῇ μοναχὴ τῆς ἑστᾶς βουνά. Ἡ Ἰωάννα ἐνεδύθη ἀν-
δρικά καὶ δὲν ἐννοοῦσε ποτὲ νὰ τὰ βγάλῃ· ἡ Περιστέρα
δύο μῆνας ἐκ τῆς ἐπινύκτου ἐν Λαρίσσει δὲν ἐννοοῦσε νὰ
βγάλῃ τὴν φουστανέλλα. Ἡ ὀρησκεία ἐνέπνεε τὴν Ἰωάν-
ναν· ἡ πατρὶς τὴν Περιστέραν. Ἐκείνη ἐζήτηε νὰ διώξῃ
ἐκ τῆς Γαλλίας τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ αὐτὴ ἐκ τῆς Μακεδο-
νίας τοὺς Τούρκους. Εἶχε πίστιν ἡ Ἰωάννα εἰς τὴν ἁγίαν
Μαργαρίταν, ὅτι δὲν θὰ φονευθῇ εἰς τὸν πόλεμον· καὶ ἡ
Περστέρα εἰς τὸ τίμιον ξύλον, ὅτι βόλι δὲν τὴν πιάνει.
Κατάλευκον πανοπλίαν καὶ κατάλευκον σημαίαν ἔφερεν ἡ
Παρθένος τοῦ Δομρεμού· κάτασπρα φοροῦσε ἡ Παρθένος
τῆς Σιάτιστας· τὰ φορεῖ ἀκόμη ἡ σύζυγος τοῦ Πέριδικα.
Ὀλίγον ἔτρωγεν ἡ Ἰωάννα· ὀλίγον τρώγει ἡ Περιστέρα.
18ετῆς παρουσιάσθη εἰς τὸν βασιλέα Κάρολον ε' ἐκείνη·
18ετῆς παρουσιάσθη εἰς τὸν βασιλέα Γεώργιον αὐτὴ. Μὲ
μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκείνη τὸν εὗρεν ἐτοιμοπόλεμον·
ἐνῷ αὐτὴ ἠξιώθη ἀκροάσεως ὀλίγον πρὸ τοῦ προγεύματος.

Ἀλλὰ διατί ἡ Παρθένος τῆς Αὐρηλίας φωτοβολεῖ ἐν
τῇ Παγκοσμίῳ Ἱστορίᾳ; ἡ δὲ πτωχὴ Περιστέρα μόλις ἠ-
ξιώθη τοῦ ἀμυδροῦ φωτός τῆς «Ν. Ἐφημερίδος» καὶ τοῦ
«Μὴ Χάνεσαι»; Δὲν εἶχον τὴν αὐτὴν αἱ δύο μεγάλην

καρδίαν, κόραι μικροκαμωμένοι, αὐιλλωμένην πρὸς χιλίαν
ἀνδρικήν; Δὲν εἶναι ὑπερτέρα ἡ Ἑλληνὶς τῆς Γαλλίδος,
διότι αὐτὴ μὲν παρεφέρετο ὑπὸ ὀπτασιῶν, ὁραμάτων, ὑπὸ
τινὸς θρησκευτικῆς μανίας, ἔβλεπε τὸν Ἀγγέλων Μιχαήλ,
τὴν ἁγίαν Μαργαρίταν, ἤκουε φωνὰς μυστηριώδεις, ἐ-
προφήτευεν, ἐμάντευεν, ἐνῷ ἡ κόρη τῆς Μακεδονίας τὴν
καρδίαν τῆς ἤκουεν ἀντὶ Ἀγγέλων, τὸ στήθος τῆς ἀντὶ
Ἀγίων, τοὺς βραχίονάς τῆς ἀντὶ προφητείας καὶ τὸν σκο-
πευτὴν ὀφθαλμόν τῆς ἀντὶ ὁραμάτων;

Ἡ διαφορὰ τῶν χρόνων αἶρει τὸν πέπλον τῆς ἀπορίας·
ἡ Περιστέρα ἂν ἔζη εἰς τὸ 21 βεβαίως θὰ εἶχεν ἤδη
ψαλῆ ὑπὸ τοῦ Βύρωνος, τοῦ Οὐγκώ καὶ τοῦ Σολωμοῦ. Ἀλλ'
εἰς τὸ 82 ἡ Περιστέρα εἶναι πικρὸς ἀναχρονισμὸς, σχε-
δὸν γελοιογραφία καὶ πόσο ἔκαμε καλὰ νὰ ἀποθέσῃ ἡ
Περστέρα τὴν φουστανέλλαν, τὸ γκρά, τὸ μανδύλι, καὶ
τὰ τσαρούχια τῆς καὶ νὰ κρεμάσῃ ἐνώτια, νὰ λάβῃ ἄν-
δρα καὶ νὰ ζητῇ νὰ μάθῃ . . . γράμματα!

Καλεῖσθαι.

ΚΕΡΑΣΙΑ

Τὸ Μάϊ ἔχ' ἡ ἀνοιξι, τὰ χελιδόνια ὁ Μάρτις,
Ὁ Ἀπρίλης τὰ τριαντάφυλλα καὶ ὁ Μάϊς τὰ κεράσια.
Κεράσια, καλῶς ἤρθατε, βαθειὰ βαθειὰ λουσμένα,
Ἐσὲς καὶ τὰ τριαντάφυλλα, ἑσὲς δίδυμ' ἀδερφάκια
Μὲ μιὰ πνοή τοῦ ὁ Θεὸς σὰς ἔρριξ' ἐδῶ κάτου.
Σὰς ἔχει δώσει καὶ τῶν δυὸ τὴν ἀνοιξι πατρίδα,
Κεράσια, τὴ γλυκάδα του, τὴν εὐωδίαν του, ῥόδα,
Καὶ τὴ ζωὴ σας λιγοστή, ἑσὲς καθ' ὥραίου δῶ κάτου.
Ὅταν σὰς βλέπω τὸ πρῶτ' ἐς τὰ δένδρα σας ἐπάνω,
Τῆς γῆς κοράλλια ὀλόγλυκα, μικρούλια μου κεράσια,
Πότε μοῦ φαίνεσθε δροσιὰς σταλαγματιαὶς βαρμέναις
Μέσ' ἐς τὴν πορφύρα τῆς αὐγῆς,

Ὁ Καρύδης εὐρὼν συντρόφους τῆς φάρας του ἐνεπλήσθη
χαρᾶς.

— Αὐτὸς ὁ Μουντζουρίδης, μᾶς εἶπε, δὲν εἶναι κακῆς
ψυχῆς ἄνθρωπος, ἀλλὰ τί νὰ τὸν κένῃς ποῦ εἶναι παρὰ
πολὺ φιλοβασιλικός. Θέλει μὲ τὰς καταδιώξεις του νὰ
πουλήσῃ ἐκδούλευσιν εἰς τὸν Ὁθωνα, γιὰ ν' ἀρπάξῃ κα-
νένα παράσημο. Ἀς τον νὰ πάῃ ἐς τὸ διάβολο.

— Καλὰ ὅλα αὐτὰ, ἀλλὰ νὰ μᾶς καθήσῃ μέσα γιὰ τὸ
τίποτα;

— Σταθῆτε νὰ τὸν κάμωμεν νὰ λυσσάξῃ. Θὰ ἐκδώσω
ἐκτακτὸν παράρτημα γιὰ τὴν προφυλάκισίν σας.

Ἦτο αὐστηρῶς ἀπηγορευμένον εἰς τὸν σκανδαλώδη
τότε δημοσιογράφον Καρύδην, οὗτινος ἡ ἐφημερίς εἶχε
παυθῇ, τοῦ νὰ γράφῃ ἐν τῇ φυλακῇ.

Ὁ Καρύδης ἐπὶ τεμαχίου χάρτου ἔγραψεν ἀρθρίδιον
σφοδρότατον κατὰ τε τοῦ Διευθυντοῦ, τοῦ Εἰσαγγελέως
καὶ τῆς βασιλείας, τὸν χάρτην δὲ συμπήξας τὸν ἔθηκεν
ὡς βούλωμα εἰς τινὰ μποτίλια, τὴν ὁποίαν παρέδωκεν
εἰς τὸν σκοπὸν, παρακαλῶν αὐτὸν, ὅπως μᾶς πάρῃ λίγο
κρασί, γιὰ νὰ μᾶς κάμῃ τὰ μουςαφιρλίκια.

Ἡ μποτίλια ἐδόθη εἰς τὸν ἀπέναντι μπακάλην, ὅστις
ἀφαιρέσας τὸ πῶμα ἐξάπέστειλεν αὐτὸ εἰς τὸ τυπογρα-

4=ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ"=4

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ἰδε ἀριθ. 296)

Κάτω ὁ Διευθυντής.

Τὴν ἐπαύριον ἐν σῶματι ὠδηγήθημεν εἰς τὸν εἰσαγγε-
λέα Μουντζουρίδην, ἄνδρα κατεργαρώτατον.

Ἀφηγήθημεν εἰς αὐτὸν τὸ ἀστεῖον συμβάν, καὶ μ' ὅλον
ὅτι ἐπέισθη περὶ τῆς ἀληθείας, οὐδὲν ἤττον ἔκρινε καλὸν
νὰ μᾶς διευθύνῃ εἰς τὰ μέγαρα τοῦ Καρμπολά, ὅπου με-
ταξὺ τῶν ἄλλων εὕρομεν καὶ τὸν Καρύδην, τὸν γνωστὸν
τοῦ «Φωτός» συντάκτην.

Τὸ δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπέλθισαν ἐφύλαττε
κτὶ ἰδιαιτέρως σκοπός.

Καὶ πότε χεῖλ' ἠδονικὰ καὶ ἀμέτρητα χεῖλάκια
Ποῦ στέκεσθε σιωπηλὰ, μὲ γέλιο, ὅταν νὰ θέτε
Νὰ μοῦ εἰπῇτε, κἄν τι, κ' ἐγὼ νὰ τὸ γνωρίζω.
Πᾶς εἶναι γλυκοφίλημα αὐτὸ τὸ μυστικὸ σας . . .
Σὰς καρτεροῦνε μὲ καὶ μὲ παιδάκια καὶ παιδοῦλες,
Καὶ σὰς θεωροῦνε ἀχόρταγα ὅς τὰ καλαθάκια μέσα,
Καὶ πότε ἐκεῖ τριγύρω σας γυρνοῦν αἱ πεταλαῦδες,
Καὶ πότε πάλι σταματοῦν καὶ ἀπάνου σας ξεχνιῶνται,
Ὅπως ξεχνιῶνται ὅς τὴ γωνιὰ τὰ βράδια τοῦ χειμῶνα,
Ὅταν τοὺς λέγ' ἡ μάνα τους ὠραῖα παραμύθια.
Σὰς καρτερεῖ τριαντάφυλλο ἀντάμα καὶ κεράσι
Κ' ἡ γελαστή ἀδελφοῦλά μου, ἡ λιγερή μου ἀγάπη,
Τὴν ἀσπρη τὴν ποδίτσα της μ' ἐσὰς νὰ τὴ γεμίσει,
Νὰ σὰς κρεμάσῃ χαρωπὰ τ' αὐτίκα της ταῖρι ταῖρι,
Σκουλαρικιάκια ἀτίμητα ποῦ τόσῳ θὰ τῆς στέκουν,
Νάρθη μ'προστά μου νὰ σταθῇ καὶ νὰ μ' ἀποτρελλάνῃ!

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΡΟΔΙΑΣ

Τί ἔμορφο ποῦ εἶναι τὸ καὶ μένο
Καὶ δίχως νᾶχῃ γλῶσσα μυρουδιάς!
Ἀπὸ ντροπὴ καὶ φλόγα καμωμένο,
Βασιλικὴ πορφύρα νὰ ντυμένο.
Τί ἔμορφο ποῦ εἶναι τὸ καὶ μένο,
Τὸ ἄνθος τῆς ροδιάς!

Ποιὸς ξέρεῖ! κανενὸς θεοῦ τὸ μάτι
— Ὅταν ἦταν τοῦρανοῦ ἡ γῆ ἀδερφή
Κι' ἀπὸ θεοῦ καλόβολους, χορτάτη, —
Θάϊδε καμμιὰ ψυχὴ καὶ μὲ γεμάτη.
Ποιὸς ξέρεῖ! κανενὸς θεοῦ τὸ μάτι
Καμμιὰν ἀγάπη θάνοισσε κρυφῇ.

φεῖον — ἦτο μεμνημένος — καὶ μετὰ ὥραν, κεραυνοβόλον
παράρτημα ἐκυκλοφόρει ἐν τῇ πόλει.

Ὁ Μουτζουρίδης ἐπῆγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ του.

Τὸ παράρτημα ἐκεῖνο ἦτο ὀβούζιον ριφθὲν εἰς τὸ φλο-
γερὸν καμίνι.

Ἀπαντες οἱ φοιτηταὶ συνηθροίσθησαν εἰς τὰ προπύ-
λαια τοῦ Πανεπιστημίου ἀπαιτοῦντες τὴν παῦσιν τοῦ
Διευθυντοῦ καὶ τὴν ἀποφυλάκισίν μας.

Στρατὸς ἐξ ὅλων τῶν σωμάτων εἶχε περιζῶσι τὸ Πα-
νεπιστήμιον, χωρὶς ν' ἀποτολμήσῃ τὴν βιαίαν τῶν φοι-
τητῶν διάλυσιν.

Τὸ, κάτω ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας! ἔπερνε καὶ
ἐδίδε.

Μὴ ἀρκούμενοι μόνον εἰς φωνὰς ἐπλήρωσαν τὸν τε πρό-
δομον καὶ δωματία τινὰ λίθων, δι' ὧν ἤρξαντο λιθοβο-
λοῦντες τὸν στρατόν.

Ὅταν ἐζητήθησαν ὁδηγίαι ἐκ τῶν ἀνακτόρων, ἂν ἔ-
πρεπε νὰ προσβάλλῃ τοὺς θορυβοῦντας ὁ στρατὸς, ὁ Ὁθων
εἶπε τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο εὐγενὲς ὅσον καὶ βασιλικὸν ἔπος:

— Καλλίτερα νὰ φύγω ἐγὼ, παρὰ νὰ χυθῇ μιὰ στα-
γὼνα αἵματος ὑπηκόου μου.

Τὴν ἐσπέραν ἀπελύθημεν τῶν φυλακῶν, ἐν συνδιασκέ-

Ἀγάπη, ὅταν καλόγηρα θαμμένη
Μέσα ὅς τὸ μοναστήρι τῆς καρδιάς,
Χωρὶς ποτὲ σὲ χεῖλη νὰ προβαίνει . . .
Καὶ ὁ καλὸς θεὸς τὴν ἀνασταίνει,
Ἀγάπη, ὅταν καλόγηρα θαμμένη,
Καὶ τήνε κάνει ἄνθος τῆς ροδιάς!

Κ' ἐγείνε ζαχαρένιο τὸ καὶ μένο,
Καὶ δίχως νᾶχῃ γλῶσσα μυρουδιάς!
Ἀπὸ ντροπὴ καὶ φλόγα καμωμένο,
Βασιλικὴ πορφύρα νὰ ντυμένο.
Κ' ἐγείνε ζαχαρένιο τὸ καὶ μένο,
Τὸ ἄνθος τῆς ροδιάς!

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ὅταν σιμὰ μου σὲ θεωρῶ
Κ' εἶσαι ντυμένη ὅς νὰ ναυτάκι,
Νᾶμαι γιὰ σένα τί μπορῶ
Παρὰ δικό σου καραβάκι;

Γιαλὸ τὰ μάτια σου θαρρῶ,
Θαρρῶ τὰ λόγια σ' ἀεράκι,
Ὅταν σιμὰ μου σὲ θεωρῶ
Κ' εἶσαι ντυμένη ὅς νὰ ναυτάκι.

Κ' ἤθελα ὅλον τὸν καιρὸ
Νὰ μὲ κυλᾷς ὅς ταξειδάκι,
Ποτὲ λιμάνι νὰ μὴ βρῶ,
Ὅταν σιμὰ μου σὲ θεωρῶ
Κ' εἶσαι ντυμένη ὅς νὰ ναυτάκι.

Κωστής.

ψει δὲ ἀπεφασίσθη νὰ τελέσωμεν εἰρηνικὴν διαδήλωσιν
εἰς τὴν Μουσικὴν κατὰ τοῦ διευθυντοῦ, φοροῦντες πλα-
τύγυρα ἀχύρινα καπέλα μὲ κορδέλας κυανολεύκους, ἐφ' ὧν
ἐπεγράψαμεν—Ζήτω ἡ ἐλληνικὴ βιομηχανία.

Ἦτο Κυριακὴ, ὅτε φορέσας καὶ ἐγὼ τὸ ψάθινό μου ἐ-
τοιμαζόμεν πρὸς ἀναχώρησιν

Ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Ἑλένη καὶ μίξ ἔτι φιλινάδα τῶν ἡ
Μαριγοῦλα ἦσαν εἰς τὸ σπίτι μου.

Ἡ Μαριγοῦλα ἦτο ἓνα ζωηρὸ κορίτσι ὅσον καὶ θρασύ.

Ἦτο ἐπαναστατικὸ φρονήματος, πλήρης ρωμαντικῶν
ιδεῶν.

Κεφάλι γεμάτο ἀπὸ μυθιστορήματα καὶ ποιήματα τοῦ
Σούτσου καὶ Ὀρφανίδου.

Θὰ ἦτο δεκαεπτὰ ἐπὶ ἔκτω ἐτῶν.

Εἶχε ἓνα βλέμμα ἄγριον καὶ ὀξύ.

Τὸ κάτω χεῖλός της προεῖχε πως τοῦ ἄνῳ, τὸ ὅποτον
στὴ φοῦρκά της ἐσυνείθιζε νὰ δαγκάνῃ σχεδὸν εἰπεῖν μέ-
χρις αἵματος.

Τὰ χέρια της ἦσαν λεπτά, αἱ δὲ φλέβες αὐτῶν ὑπεμ-
φαίνοντο ὑπὸ τὸ δέρμα της κυαναῖ.

Ἀφινε καὶ εἰς τὸ μικρὸ τῆς δακτυλάκι πένα.